

10. కన్నప్ప నాయనారు

పొత్తవి నాడులో ఉడుప్పురు గ్రామములో నాగడు అను ఒక బోయరాజున్నాడు. అతని భార్య దత్త నామధేయముగలది. భార్య భర్త లిద్దఱు సుబ్రహ్మణ్య స్వామి భక్తులు. స్వామిదయ వలన చాల కాలమునకు ఒక పుత్రుడు జన్మించాడు. తల్లిదండ్రులు ఆ బాలునకు తిన్నడు అని నామకరణము చేశారు.

శ్రీకాళహస్తి పురాణముననుసరించి తిన్నడు పూర్వజన్మములో అర్జునుడు. శివుని గూర్చి తపము చేసి పాశుపతాస్త్రమును పొందినాడు. పరమేశ్వరుడు బోయవానిగ అర్జునుని ముందర వచ్చినప్పుడు అర్జునుడు శివుని గుర్తించలేకపోయాడు. ఆకారణముచే మరుజన్మలో అర్జునుడు బోయవాడుగా (తిన్నడు) జననమంది ఆ రూపంలో శివుని మెప్పించి సాయుజ్యమందవలసి వచ్చింది.

నాగడు తిన్ననికి బోయలకు వలయు సకల విద్యలను నేర్పించినాడు. తిన్నడు విలువిద్యలో ఆరితేరాడు. చిన్నవాడుగా వుండగానే నాగడు తిన్నని రాజ్యాభిషిక్తుడుగా చేశాడు. బోయవాడుగా తన కులధర్మము ననుసరించి వేటాడినా - తిన్ననికి అన్ని జీవులయెడ - వాత్సల్యము, ప్రేమాభిమానములు పుట్టుకనుండి అభివృద్ధి నొందాయి. జంతువులలో పిల్లలని, ఆడవాటిని, రుద్ధత తో నున్న జంతువులని వేటాడేవాడు కాదు. తనలోని జంతు భావాలైన కామ, క్రోధ, మద మాత్సర్యాలను జయించాడు.

ఒక రోజున తిన్నడు వేటకువెళ్ళాడు ఒక సూకరము అతని వలనుంచి తప్పించుకొని పారిపోజూచింది. తన అనుయాయులైన నాముడు, కాముడులతో ఆ పందిని తరుముకుంటూ వెళ్ళాడు. సూకరముకు అలసట వచ్చింది. చెట్టుముందర ఆగింది. తిన్నడు దానిని చంపాడు. వీళ్ళు గూడ అలిసిపోయారు. దప్పికైంది. పందిని మోసుకొని స్వర్ణముఖీ నదీ తీరానికి పోయారు. కాళహస్తి పర్వతము, దేవాలయము కన్పించాయి. తిన్నడు ఆ పర్వతమెక్కి -ఆ దేవాలయమును చూడదలచాడు. అక్కడ పరమేశ్వరుడు

కుడుము దేవారు. (పిలకవున్న దేవుడు) అని నాముడు చెప్పాడు. కాముడు పందిని పచనము చేయ మొదలుపెట్టాడు.

ఆ పర్వతమెక్కుతుంటే తిన్ననిలో మార్పు కానవచ్చింది. అదిపూర్వ జన్మసంస్కార ఫలితము. తన మీదనుంచి బరువు ఏదో తగ్గుతున్నట్లనిపించింది. దేహస్వహాకూడ మందగించింది. అక్కడ శివలింగంను కనుగొనగానే దాని మీద అనంతమైన ప్రేమ పుట్టుకు వచ్చింది. ఆ లింగమును కావలించుకున్నాడు. ముద్దులు గుమ్మరించాడు. ఆనంద భాష్టాలు రాలటంతో, శివునితో 'ఈశ్వరా ! ఈ దట్టమైన అడవిలో ఒంటరిగా ఎలా వున్నావు ? నీకు ఆహారము ఎలా వస్తుంది ? నేను నీతోనే వుంటాను. ఆకలిగా నున్నట్లున్నది. నీకు ఆహారం సమకూరుస్తాను' అని లింగం ను వెంటనే విడిచి వెళ్లలేకపోయాడు. శివుని ఆకలిదీర్చుటకు వెంటనే కొండదిగాడు. కాముడు పచనము చేసిన పందిమాంసమును రుచి చూచి మంచిది శివునికి వేర్పరచాడు. 'నాముడు ఈశ్వరుడుకు ఆహారము సమర్పించే ముందు ప్రతిదినము నీటితో అభిషేకింపబడుతాడని, పూలతోపూజింపబడతాడని చెప్పాడు.' తిన్నడు అదివిని నదినుండి నోటినిండా నీళ్లను పుక్కిలి బట్టి సేకరించిన పూలను తన తలమీద వుంచుకొని, పచనము చేసిన మాంసమును చేతిలో వుంచుకొని, విల్లు అంబులతో తిన్నగా గుడికి వెళ్లాడు. అక్కడ పుక్కిలిబట్టిన నీరును శివునిపై వదిలాడు. అది అభిషేకమయింది. తలమీదవున్నపూలతో శివుని అలంకరించాడు. అది అర్చన అయింది. తర్వాత తాను తెచ్చిన పందిమాంసమును దేవునిముందు పెట్టాడు. అదిఆయనకు నివేదన అయింది. ద్వారమువద్ద ఎవరిని, ఏ జంతువులను రానీకుండ కాపలా కాశాడు. మరునాడు ప్రొద్దున మళ్ళీ ఆహారము తెచ్చుటకు బయలుదేరి వెళ్ళాడు.

నాముడికి కాముడికి మతిపోయింది. తిన్నడులో వచ్చిన మార్పును మతిభ్రమణ మేమోనని భావించి వెంటనే వెళ్లి తిన్నని తల్లిదండ్రుల కెరింగించారు. వారు తిన్నని ఇంటికి తీసికొని పోజూచారు. తిన్నడు తాను శివుని దగ్గరే వుంటాను అని వెళ్లలేదు.

తిన్నడు దేవునికాహారము సేకరించటానికి వెళ్లగా, ఆలయ అర్చకుడు శివగోచారి శివుని ధైనందికార్చనకు వచ్చాడు. ఎవరో దేవాలయమును అపవిత్రము చేశారని భావిం

చాడు. నిర్ణాంతపోయాడు. ఆగమాల్లో ఆ అర్చకుడు నిష్ణాతుడు. అందుకని అక్కడ వున్న మాంసము మొదలగువానిని తొలగించి మంత్రయుక్తముగా సంప్రోషణగావించి మళ్ళీ స్నానము చేసి మడిగా కుండలో తెచ్చిన స్వర్ణముఖీ జలముతో అభిషేకము చేసి, పూల తోనలంకరించి విభూతినలిమి,తెచ్చిన పళ్ళు మధుర పదార్థములతో నివేదన గావించి వెళ్ళాడు.

పూజారి వెళ్ళగానే, తిన్నడు మళ్ళీ దేవుని నివేదనకై వేటాడిన మాంసమును తెచ్చాడు. పూజారి అలంకరించిన పూజాద్రవ్యములను తీసివేసి తనదైన పద్ధతిలో పూజచేశాడు. ఈవిధంగా ఐదు రోజులు జరిగాయి. పూజారి ఇక వుండబట్టలేకపోయాడు. దుఃఖిస్తూ పరమశివుని ప్రార్థించాడు. “ఈ ఘోరకలిని ఆపండి” అని ఎలుగెత్తి ప్రార్థించాడు. శివుడు శివగోచారికి తిన్నని భక్తిప్రపత్తులను చూపదలచాడు. అర్చకునకు కలలో కనిపించి “నీవు లింగము వెనుక దాగి యుండు. బయటకు రాక అక్కడ ఏమిజరుగుచున్నదో గమనించుము” అని ఆదేశించాడు.

ఆఠవ రోజున యథావిధిని తిన్నడు ఆలయానికి వచ్చాడు. వస్తుండగా తిన్ననికీ కొన్ని దుశ్శక్తునాలు గోచరించాయి. ఏదో శివునకు ఆపద జరిగిందని భావించాడు. శివునికి ఆపద జరుగగలదా అని తనని గూర్చి మరిచిపోయాడు. గుడికి పరుగెత్తి వెళ్ళాడు. వెళ్ళచూడగానే - శివుని కుడికన్ను నుండి రక్తము బయటకి వస్తోంది. దేవుని అర్చనకు తాను తెచ్చిన వస్తువులు క్రింద పడిపోయాయి. బిగ్గరగా ఏడ్చాడు. ఎవరు ఈ పనిచేశారో తెలియలేదు. తనకు తెలిసిన మూలికావైద్యం చేశాడు.కాని రక్తము ఆగలేదు. వెంటనే అతనికి ఒక ఊహ కలిగింది. ‘కన్నుకు కన్ను’ సిద్ధాంతముగా స్ఫురించింది. వెంటనే బాణంతో తనకుడి కన్నును పెకలించి శివునికి పెట్టాడు. రక్తమాగిపోయింది. సంతోషించాడు. నృత్యము చేశాడు. నృత్యము చేస్తుండగా - ఇప్పడు శివునికి ఎడమ కన్ను నుండి నెత్తురు బయటకు రావడం గమనించాడు. భయము లేదు మందు తెలిసిం

దిగా, కాని ఒక సమస్య మదిలో మెదిలింది. తన ఎడమ కన్ను గూడ తీసిన శివుని కన్ను కనుగొనుట ఎలా? అందుకని గుర్రెరుగుటకు తన పాదాన్ని శివుని ఎడమ కంటిపై బెట్టి - తన ఎడమ కన్నును పెకళించబోయాడు.

పరమ శివుడు వెంటనే ప్రత్యక్షమయి తిన్నని చేతిని పట్టుకొని ఆపాడు. “నిలువు ము కన్నప్పా! కన్నప్పా! నీ భక్తికి మెచ్చాను. ఇంతటి నిరతిశయ భక్తిని మునుపెన్నడు చూచి ఎరుగను. పంచాగ్నుల మధ్య నిలిచి తపమొనర్చిన మునుల ఆంతర్ము కన్న నీ చిత్తము అతి పవిత్రమైనది. నా హృదయమునకు సంపూర్ణానందము కలిగించినది నీవొక్కడివే కన్నప్పా!” అని ప్రశంసించాడు.

పరమేశ్వరుడు కన్నప్పా అని మూడుమారులు పిలిచాడు. అంటే కన్నప్ప శివుని అనుగ్రహమును మూడింతలుగా పొందాడన్నమాట. తన కన్నును ఈశ్వరునికర్పించినందులకు తిన్నడు కన్నప్ప అయ్యాడు. కన్నప్పనాయనారు అయ్యాడు. నేత్రేశనాయనారు అనునది సంస్కృత నామము.

శివుడు తన రెండు చేతులతో కన్నప్పను తన దగ్గరకు తీసికొని తన ప్రక్కకు చేర్చుకున్నాడు. కన్నప్పకు చూపువచ్చింది. సాక్షాత్తు శివుని వలె జీవించాడు. శివగోచాలికి తిన్నని అపురూపమైన శివభక్తి గోచరమైంది.

ఈ కథలో దివ్యార్థమొకటుంది. కన్నప్పనాయనారు అన్ని దొసగులను జయించగలిగాడు. కాని అహంకారము మాత్రము ఇంకా మిగిలివుంది. అది గూడ తొలగిపోవాలి. అడవిపంది ఈ విషయాన్ని చూపుతుంది. ఆ పందిని తరిమి తరిమి వేటాడాడు. చంపగలిగాడు. అది చంపబడగానే తనలోని అహం నశించింది. తిన్ననిలో నిరతిశయభక్తి పుంజుకుంది. దాన్ని వేటాడేటప్పుడు మంచి, చెడు అతనితోనే వున్నాయి. నాముడు దేవుడు గూర్చి అభిషేకము, పూజ, నివేదనము మొదలగునవి తిన్ననికి చెప్పాడు. నాముడు మంచికి ప్రతీక. కాముడు (చెడు) వెనకుండి పోయాడు. మంచి సంస్కారాలతో కన్నప్ప శివుని దగ్గరకు వెళ్లాడు. దేవుని చేరాలన్నచో తనొక్కడే ప్రయత్నించాలి. అందుకని శివుని పూజకు తనొక్కడే వెళ్లాడు. నాముడు, కాముడు తల్లిదండ్రుల దగ్గరకు వెళ్లారు. నాయనారు తల్లిదండ్రులు అంతర్లీనంగా దాగి యున్న భవబంధాలు. తిన్నని ఆపటానికి ప్రయత్నించారు. తిన్నడు ఆ భవబంధముల నుండి గూడ వైదొలగి ఒక్కడే వుండిపోయాడు. పరమ శివుడు తన (లింగం) వెనుక పూజాలని దాగి యుండమన్నాడు. భక్తుడైన తిన్నడు పరమశివుని ముందరున్నాడు. అంటే భక్తి, క్రియాకలాపాల కన్న మిన్న. తన కళ్లని పెకలించి శివుని

నాయనార్ల కథలు -10. కన్నప్ప నాయనారు

కిచ్చుటలో తిన్నని సంపూర్ణశరణాగతి ఆత్మనివేదన గోచరిస్తుంది. అంతకన్న అనితరమైన భక్తితత్వరత కనిపించదు. వెంటనే అది భగవంతుని సాక్షాత్కరింప చేస్తుంది. చేయగ లదు.
